

דף ו.

עין משפט א

שו"ע או"ח סימן תקפ"ג ס"א

א. אוכלים בליל ר"ה דברים לסימן ל והם תמרים דלעת רוביא מ כרתי סילקא רימון תפוח בדבש.
 כשאוכל תמרים יאמר יה"ר שיתמו שונאינו וכו', דלעת יה"ר שתקרע רוע גזר דיננו ויקראו לפניך זכויותינו.
 כרתי שיכרתו שונאינו, סלקא שיסתלקו שונאינו כו'. רוביא שירבו זכויותינו. רימון שנהיה מלאים מצות כרימון. תפוח בדבש שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה.

עין משפט ב

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"י

עֲשָׂאָה לְהִתְלַמֵּד בָּהּ אֹר לְמִסְרָה לְצַבּוֹר פְּטוֹר. הֵרִיחַ בָּהּ
 וְלֹא עֲשָׂאָה אֵינּוּ חַיֵּב כִּרְת אֶלָּא דֵּינּוּ כְּדִין כָּל הַנְּהַנְּה מִן

ל. בבאו מביהכנ"ס ישב במקומו ויאמר הסדר לפני הקידוש המסודר בסידורים, ואם חל בשבת יאמר שלום עליכם ואשת חיל ואח"כ ישב במקומו. כה"ח אות ב'-ג'.
 פרוסת המוציא מטבילה ג' פעמים במלח ואח"כ מטבילה בדבש, וכן יעשה בסעודת שחרית ובליל שני ולמחרתו, אבל לא יטביל בדבש בלי טיבולו מקודם במלח, שהוא למתק הגבורות, כמבואר בס"י קס"ז, ובכה"ח שם אות ל"ז.
 מ. כמבואר בכריתות דף ו' דהוא לסימן טוב. ומי שאינו יכול לאכול הסימנים יראה אותם ויאמר יה"ר. כה"ח אות ו'.
 ויש אוכלים דגים לפרות ולרבות כדגים, ויש שאין אוכלים אותם כי זה מלשון דאגה ח"ו, אבל אם חל ערב ר"ה בשבת אין לבטל מנהגו ויאכל ויאמר יה"ר שירבו זכויותינו כדגים. כה"ח אות ט'.
 נ. ויכוון לשונאים והאויבים המשטינים והמקטרגים למעלה שלא יקטרגו ביום הדין ולא תעשינה ידיהם תושיה.
 וכל הדברים הבאים בתוך הסעודה אין מברכין עליהם.
 ו. אין לאכול ענבים בר"ה והטעם ע"פ הסוד, כ"כ במעשה רב אות ר"ד. ודוקא ענבים שחורים אבל לבנים סימן טוב הם ויהיו מתוקים, וכ"ה בזוהר פ' תרומה דף קמ"ד.
 ס. כסף משנה עשאה להתלמד בה או למוסרה לציבור פטור. ברייתא שם ויליף לה מקרא: הריח בה ולא עשאה וכו'. ברייתא שם המריח בה פטור אלא שמעל ופירש"י המריח בה בקטרת של צבור:

הֶקְדָּשׁ. לֹא חִיְבָה תוֹרָה כָּרַת אֶלָּא לְעוֹשֶׂה בְּמִתְכַנְּתָהּ
לְהַרִיחַ בָּהּ:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מעילה פ"ה הט"ז

קול ומראה וריח של הקדש^ע לא נהנין ולא מועלין.
במה דברים אמורים כשהריח בקטרת אחר שעלתה
התמורת. אבל אם הריח בקטרת כשתעלה תמרתה מעל:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב הי"ד

דשן המזבח החיצון^פ בין קדם הרמת הדשן בין אחר
הרמה מועלין בו:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ח ה"ח

כל בגד מבגדי כהנה^ז שנעשו צואין אין מלבנין אותן
ואין מכבסין אותן אלא מניחן לפתילות ולובש חדשים.
ובגדי כהן גדול שבלו גונזין אותן. ובגדי לכן שעובד

ע. כסף משנה קול ומראה וריח וכו'. פ' כל שעה (דף כ"ו). ובפ"ק דכריתות (דף ו').
ופירשו שם דקודם שתעלה תמרתו מועל:

פ. כסף משנה דשן מזבח החיצון וכו'. בפ"ב דמעילה (דף ט') אתמר הנהנה מאפר תפוח
שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ור"י אמר מועלין בו לפני תרומת הדשן כ"ע
לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר תרומת הדשן וידוע דהלכה כר"י. ובפ' ב"ש (דף
מ"ה) וברפ"ג דמעילה (דף מ"ו) קאמר סתם גמ' דתרומת הדשן אע"פ שנעשית מצותו
מועלים בו:

צ. כסף משנה כל בגד מבגדי כהונה וכו'. ברייתא בס"פ המזבח מקדש (דף פ"ח:) ופסק
כיש אומרים משום דאין עניות במקום עשירות. ומ"ש אלא מניחן לפתילות. במשנה פ'
החליל (נ"א:): ובגדי כהן גדול שבלו גונזין אותן: ובגדי לכן שעובד בהם ביום הצום וכו'. בפ'
שני דיומא (דף כ"ד) ופרק קמא דכריתות (דף ו') ופרק ב"ש זבחים (דף מ"ו) והניחם שם
מלמד שטעונין גניזה רבי דוסא אומר ראויים הם לכהן הדיוט ומה תלמוד לומר והניחם
שם שלא ישתמש בהם יה"כ אחר ופסק כת"ק:

בָּהֶם בְּיוֹם הַצּוּם אֵינוֹ עוֹבֵד בָּהֶם פַּעַם שְׁנִיָּה לְעוֹלָם אֲלֵא
 נִגְנְזִין בַּמָּקוֹם שִׁיפְשֵׁט אוֹתָם שֵׁם שְׁנַאָמֵר (ויקרא טז-כג)
 וְהֵנִיחָם שֵׁם וְהֵם אֲסוּרִין בַּהֲנָאָה:

הַרְמַב"ם הַל' כְּלֵי הַמִּקְדָּשׁ פ"ב ה"ג

עין משפט ו

וְזֶהוּ מִשְׁקַל אֶחָד עֶשֶׂר סִמְנִיָּה ק. נֹטֶף. וְשִׁחֲלָת. וְחִלְבָּנָה.
 וְלִבְנָה. מִכָּל אֶחָד מִשְׁקַל שִׁבְעִים מָנֶה. וְהַמָּנֶה מֵאָה
 דִּינָרִין. וּמֹר. וְקִצִּיעָה. וְשִׁבְלַת נֶרֶד. וְכֹרֶם. מִכָּל אֶחָד
 שִׁשָּׁה עֶשֶׂר מָנֶה. קִשְׁט שְׁנַיִם עֶשֶׂר מָנֶה. קִנְמוֹן תְּשֻׁעָה
 מָנִים. קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה מָנִים. מִשְׁקַל הַכֹּל שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת
 וְשִׁשִּׁים וְשִׁמוֹנֶה מָנֶה. שְׁחוּקִין הַכֹּל הֶדֶק. מוֹסִיפִין לָהּ
 רֹבַע הֶקֶב מֶלֶח סְדוּמִית. וְכֹפֶת הַיֶּרֶדֶן וּמַעְלָה עֲשָׂן כָּל
 שֶׁהוּא. וּמִקְטִיר מִמָּנֶה בְּכֹל יוֹם עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב מָנֶה.
 שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה מָנֶה כְּנֶגֶד יְמוֹת הַחֲמָה.
 וְהַשְּׁלֹשָׁה מָנִים הַנִּשְׁאָרִים שׁוֹחֵק אוֹתָם עָרֵב יוֹם הַכַּפּוּרִים
 דִּקָּה מִן הַדִּקָּה עַד שְׁמוֹצִיא מִמָּנֶה מֵלֵא חֲפָנָיו לְהַקְטִיר
 בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְהַשְּׁאָר הוּא מוֹתֵר הַקְטֹרֶת שְׁאֵמְרָנוּ
 בַּשְּׁקָלִים:

ק. כסף משנה ומה שכתב וזהו משקל אחד עשר סמנים וכו' עד להקטיר ביום הכיפורים. הכל
 בברייתא שהזכרתי לעיל. ובמקום נטף שנו בברייתא הנזכרת צרי ובסוף הברייתא רבן
 שמעון בן גמליאל אומר הצרי אינו אלא שרף הנוסף מעצי הקטף. ודע שדינר הוא משקל
 מיתקאל שהוא דרמא וחצי והדרמא משקל ששים וארבע שעורות בינוניות. ומה שכתב
 והשאר הוא מותר הקטרת שאמרנו בשקלים כלומר שבכל שנה היה נשאר מאותם שלשה מנין
 שלא היה מקטיר מהם אלא מלא חפניו והמותר היו עושים ממנו מה שכתב רבינו בהלכות
 שקלים:

עין משפט ז.ז.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ח

נִתֵּן לְתוֹכָהּ דְּבֶשׁ כָּל שֶׁהוּא פְּסָלָהּ ר. חִסֵּר אֶחָד מִסְמָמְנֵיהָ
 חִיָּב מִיתָהּ שֶׁהָרִי נֶעֱשִׂית קְטֹרֶת זָרָה. פְּטָמָה מְעֵט מְעֵט
 בְּמִתְכַנְתָּהּ כְּשֶׁרָה אָפְלוּ פְּטִים פָּרַס בְּשַׁחֲרִית וּפָרַס בֵּין
 הָעֲרָבִים:

הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"ה ה"ב

נֶפֶל מֵהֶם כָּל שֶׁהוּא בְּקֹטֶרֶת נִפְסָלָהּ ש. וְאִם הֶקְטִיר מִמֶּנָּה
 בְּהִיכָל לֹקָה. וְאִין הֶקְטָרָה פְּחוּתָהּ מְכֻזֶּית:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ד

נִטָּף הָאָמֹר בְּתוֹרָה הוּא עֲצֵי הַקֶּטֶף ה' שְׂיוֹצָא מֵהֵן הַצָּרִי.
 וְהַשְּׁחֵלֶת הִיא הַצֶּפֶרֶן שְׁנוֹתָנִין אוֹתָהּ בְּנֵי הָאָדָם

ר. כסף משנה נתן לתוכה דבש כל שהוא פסלה חיסר וכו'. בברייתא הנזכרת ובפ' הוציאו לו (דף כ"ג) מנין שנותן בה מעלה עשן שנאמר וכסה ענן הקטרת את הכפרת הא לא נתן בה מעלה עשן או שחיסר אחת מכל סמניה חייב מיתה ופירש"י או שחיסר דכתיב הקטרת שלימה ולא חסרה ומקשה התם ותיפוק ליה דקא מעייל ביאה ריקנית א"ר ששת הב"ע כגון שגג בביאה והזיד בהקטרה רב אשי אמר אפילו תימא הזיד בזו ובזו כגון דעייל שתי הקטרות אחת שלימה ואחת חסרה אביאה לא מיחייב דקא עייל ליה שלימה אהקטרה מיחייב דקא מקטר קטרת חסרה. וכתב זה רבינו בסוף הל' עבודת יה"כ: פטמה מעט מעט וכו'. בפ"ק דכריתות איפליגו תנאי ופסק כחכמים ומימרא הכא ומימרא דרבא התם אתיא כוותייהו:

ש. כסף משנה נפל מהם כל שהוא בקטרת נפסלה. בברייתא דפיטום הקטרת פ"ק דכריתות (דף ו') תניא אם נתן בה דבש פסלה ומשמע דהיינו מדכתיב לא תקטירו וא"כ אין חילוק בין שאור לדבש ולא נקט תנא דבש אלא משום דמעלי לקטורת וכדקתני התם אם היה נותן קורטוב דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה ומפני מה אין נותנין בה דבש משום שנאמר כל שאור וכל דבש לא תקטירו. ומ"ש ואם הקטיר ממנה בהיכל לוקה. נראה שהטעם מפני שעבר בכל תקטירו. ומ"ש בהיכל מפני שהקטרת הקטורת בכל יום במזבח הזהב שהיה בהיכל ואינו עובר משום מקטיר דבש בקטורת אלא כשמקטיר במקום המיוחד לו אבל הקטיר חוץ מהיכל אינו עובר משום מקטיר דבש. ומ"ש ואין הקטרה פחותה מכזית. כרבא דאמר הכי כמ"ש בראש פרק זה:

ת. כסף משנה ומ"ש נטף האמור בתורה הוא עצי הקטף וכו' בברייתא הנזכרת לעיל רבן שמעון בן גמליאל אומר הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף. וכתב הרמב"ן בפירושו התורה

בְּמַגְמְרוֹת. וְהִחְלַבְנָה כְּמוֹ דְבַשׁ שְׁחֹר וְרִיחוֹ קָשָׁה וְהוּא
 שֶׁרֶף אֵילָנוֹת בְּעָרֵי יוֹן. וְזֶהוּ שְׁמוֹת הַסְּמָנִים בְּלָשׁוֹן עֲרָבִי.
 עוֹד בְּלִסְאֵן וְאַצְפָּאֵר טִיב. וּמִיעָה. וּלְכֹאֵן. וּמוֹסְקִי.
 וְקִצְיָעָה. וְסִנְבְּלִי אֲלֵנְטוֹרִין. וְזַעְפָּרֵן. וְקִשָּׁט. וְעוֹד
 [הִירְדִי]. וְקֶסֶר סְלִיכָה. וְעֵנְבֹר:

עין משפט י.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ה

**כִּיצַד מְפַטְמִין אֶת הַקְּטֹרֶת * . מְבִיא תְּשֻׁעָה קִבִּין בְּרִית
 כְּרִשְׁיָנָה וְשָׁף בָּהּ אֶת הַצְּפָרָן וְאַחַר כֵּן שׁוֹרָה אֶת הַצְּפָרָן**

ראיתי לרב רבינו משה שמכניס בקטרת עץ האילן הנקרא בערבי עוד בלסאן נראה שסבור כי רבן שמעון בן גמליאל בא לחלוק ולומר שאין הצרי מסמני הקטרת כי הוא אינו אלא שרף ובקטרת אין השרף נכנס בו אלא הקטף עצמו עכ"ל. ואיני יודע מניין לו שלא יכנס השרף בקטרת ועוד שהרי החלבנה והלבונה שרף הם והם נכנסים בקטרת ויותר נכון לומר שרשב"ג בא לפרש דברי ת"ק ולומר אל תחשוב שצרי השנוי כאן הוא טריאק"א כמו הצרי אין בגלעד שזה ודאי לא יכנס בקטרת אבל הוא שרף הנוטף מעצי הקטף שקוטפים העץ ונוטף ממנו שרף הוא שהיה נכנס בקטרת ונכון הוא שיהיה העץ הזה עץ הבלסאמ"ו כדברי הרמב"ן וכ"כ בערוך בערך קטף ולדעת רבינו שמכניס בקטרת עוד בלסאן נאמר שהוא ז"ל מפרש שהעץ עצמו של הבלסאן נקרא צרי ורשב"ג בא לחלוק ולומר שצרי אינו העץ עצמו אלא השרף הנוטף ממנו כשקוטפין אותו והוא הנכנס בקטרת לא העץ ופסק כת"ק: ומ"ש והשחלת הוא הצפורן וכו'. כן תרגם אונקלוס שחלת טופרא. ומה שכתב והחלבנה כמו דבש שחור וריחו קשה כך אמרו בפ"ק דכריתות שהחלבנה ריחה רע ונראה מדברי רבינו שהוא הנקרא בערבי מיעה סאילה שהוא כמו דבש שחור והעולם לועזים חלבנה גאלבנ"ו ובפירוש המשנה פרק קמא דכריתות כתב המעתיק שמיעה הוא אשטור"ק וטעות הוא בידו וכן מה שכתב שיש אומרים שחלבנה הוא מחלב ויש אומרים שהוא לדאן הכל טעות. ומ"ש רבינו וזהו שמות הסמנים בערבי עוד בלסאן הוא נטף וקראוהו בברייתא הנזכרת צרי וכבר נתבאר. ואצפר איל טיב הוא שחלת. ומיעה הוא חלבנה. ולכאן הוא לבונה. ומוסק הוא מור וכבר נתבאר בפרק ראשון שיש חולקים בזה. וקציעה הוא שמו גם בברייתא הנזכרת. וסנבאל אלנדרין הוא שבלת נרד השנוי בברייתא הנזכרת. וזעפרן הוא כרכום השנוי בברייתא. וקושט הוא שמו גם בברייתא הנזכרת. ועוד הירדי הוא קנמון. וקסר סליכא הוא קלופה השנוי בברייתא הנזכרת. וענבר הוא כפת הירדן: כתב סמ"ג קנמון אינו קנל"ה בלע"ז שהרי מקנל"ה יש הרבה ואילו מקנמון אמרין בפרק במה אשה (דף ס"ג) שנגנז ולא נשתייר כי אם מעט ומשתכח בגזאי [דצימצמאי] מלכתא עכ"ל. ולפי זה גם כן אינו עוד הירדי שהרי נמצא הרבה:

א. כסף משנה כיצד מפטמין את הקטרת מביא תשעה קבין בורית כרשינה ושף בה את הצפורן. הגירסא הנכונה בדברי רבינו ואחר כך שורה את הצפורן באחד ועשרים קב יין קפריסין

בְּאַחַד וְעֲשָׂרִים קַב שֶׁל יַיִן קִפְרִיסִין אוּ יַיִן לֶבַן יִשָּׁן חֶזֶק
 בְּיֹתֵר. וְאַחַר כֵּן שׁוֹחֵק כָּל אֶחָד מִן הַסַּמָּנִים בְּפָנָיו עֲצָמו
 הֶדֶק. וּכְשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר הֶדֶק הֵיטֵב הֶדֶק הֵיטֵב כָּל
 זְמַן שִׁשׁוֹחֵק וּמְעָרֵב הַכֹּל:

עין משפט כ.

הרמב"ם הל' ערבין וחרמין פ"ה ח"י

הַקְּדִישׁ נִכְסֵיו סֵתָם - וְהִיתָה בָּהֶן הַקְּטָרֶת שְׁנוֹתָנִין לְאַמָּנִין
 בְּשִׁכְרָן עַד שִׁיחֲזְרוּ וַיִּקְחוּ אוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ בְּשִׁקְלִים.
 הָרִי זֶה תִּנְתֵּן לְאַמָּנִין בְּשִׁכְרָן כְּמוֹ שֶׁעוֹשִׂין בְּמוֹתֵר
 הַקְּטָרֶת. וְכֵן עוֹשִׂין אִם יֵשׁ בְּנִכְסֵיו אֶחָד מִסַּמָּנֵי הַקְּטָרֶת:

עין משפט ל.

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ח"ב

וְכֵן הָיוּ עוֹשִׂין בְּמוֹתֵר הַקְּטָרֶת. מְשִׁיגִיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן *
 מְחַלְלִין אוֹתוֹ עַל שִׁכְרֵי הָאַמָּנִין וְחוֹזְרִין מְעוֹת הַשִּׁכְרֵי

או יין ישן לבן והוא יין חזק ביותר והוא בברייתא הנוכרת לעיל יין קפריסין סאין תלתא
 וקבין תלתא אם לא מצא יין קפריסין מביא חמר חזיר עתיק. ומה שכתב ואחר כך שוחק כל
 אחד מן הסממנים בפני עצמו הדק אפשר שטעמו משום דכתיב ביה ממולח שתרגומו מערב
 ומשמע לרבינו דהיינו שישחוק כל אחד לבדו ואחר כך יערבם דאחר שחיקה מתערבים
 יותר יפה מקודם שחיקה ויותר נראה שטעמו מדכתיב בד בבד יהיה וכמו שכתבתי בראש
 פרק ראשון. ומה שכתב וכשהוא שוחק אומר הדק היטב וכו'. בפירקא קמא דכריתות ופירש"י
 הממונה אומר כן לשוחק ומפרש טעמא בגמרא שהקול יפה לבשמים. ומה שכתב ומערב
 הכל. כבר כתבתי דהיינו מדכתיב ממולח:

ב. כסף משנה הקדיש נכסיו סתם והיתה בהם הקטרת וכו'. (שקלים פרק רביעי):

ג. (יא-יב) משיגיע ר"ח ניסן וכו'. בפ' קמא דר"ה (דף ז'): ומ"ש לפיכך אם הגיע ר"ח ניסן
 ויש עמהם בהמות לתמידים וכו'. בפ"ק דשבועות (דף י' י"א) אמר עולא א"ר יוחנן
 תמידים שלא הוצרכו לצבור נפדין תמידים א"ל רב חסדא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה
 אמר רבה לב ב"ד מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהם. ופירש"י תמידין
 שלא הוצרכו לצבור שלקחום ממעות תרומת הלשכה דתנן אין פוחתין מששה טלאים
 המבוקרים בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבים שום קרבנות צבור ממעות
 התרומה של אשתקד כדאמר בפ"ק דר"ה ונמצאו בכל שנה ד' טלאים בלשכת הטלאים
 ממעות התרומה הישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריב בשנה שעברה, נפדים תמידים

לְקַיֵּץ הַמִּזְבֵּחַ וְנוֹטְלִין הָאֲמִנִין מוֹתֵר הַקְּטֹרֶת בְּשִׁכְרֹן
 וְחוֹזְרִין וְלוֹקְחִין אֶת הַקְּטֹרֶת מֵהֵן מִתְרוּמָה חֲדָשָׁה כְּדִי
 לְהַקְרִיבָהּ מִמֵּעוֹת תְּרוּמָה חֲדָשָׁה. וְאִם אֵין לָהֶן תְּרוּמָה
 חֲדָשָׁה מִקְטִירִין אוֹתָהּ מִתְרוּמָה יְשָׁנָה: סָלִיק לְהוֹ הַלְכוֹת
 שְׁקָלִים

עין משפט מ.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ג

וְזֶהוּ מִשְׁקַל אֶחָד עֶשֶׂר סִמְנֵיהָ ד'. נֹטֶף. וְשִׁחֲלָת. וְחִלְבָּנָה.
 וְלִבְנָה. מִכָּל אֶחָד מִשְׁקַל שְׁבַעַיִם מָנֶה. וְהַפָּנֶה מֵאָה
 דִּינָרִין. וּמֹר. וְקִצִּיעָה. וְשִׁבְלַת נֶרְדֵּי. וְכֹרֶכֶם. מִכָּל אֶחָד
 שְׁשָׁה עֶשֶׂר מָנֶה. קִשְׁטֵי שְׁנַיִם עֶשֶׂר מָנֶה. קִנְמוֹן תְּשֻׁעָה
 מָנִים. קְלוּפָה שְׁלֹשָׁה מָנִים. מִשְׁקַל הַכֹּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 וְשָׁשִׁים וְשִׁמּוֹנָה מָנֶה. שְׁחוּקִין הַכֹּל הֶדֶק. מוֹסִיפִין לָהּ
 רִבַּע הַקֵּב מִלַּח סְדוּמִית. וְכִפַּת הַיֶּרֶדֶן וּמַעְלָה עֶשְׂרֵן כָּל
 שְׁהוּא. וּמִקְטִיר מִמָּנֶה בְּכָל יוֹם עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב מָנֶה.
 שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה מָנֶה כְּנָגֵד יְמוֹת הַחֹמֶה.
 וְהַשְּׁלֹשָׁה מָנִים הַנִּשְׁאָרִים שׁוֹחֵק אוֹתָם עָרֵב יוֹם הַכַּפּוּרִים

להכשירם בשנה זו מחללים אותם על מעות חולין ואותם המעות ילכו למותר התרומה
 ישנה וכיון שיצאו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זו
 עכ"ל: ומ"ש רבינו וכך היו עושים במותר הקטרת וכו' עד סוף הפרק. משנה פ"ד משקלים:
ד. כסף משנה ומה שכתב וזהו משקל אחד עשר סמנים וכו' עד להקטיר ביום הכיפורים. הכל
 בברייתא שהזכרתי לעיל. ובמקום נטף שנו בברייתא הנזכרת צרי ובסוף הברייתא רבן
 שמעון בן גמליאל אומר הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף. ודע שדינר הוא משקל
 מיתקאל שהוא דרמא וחצי והדרמא משקל ששים וארבע שעורות בינוניות. ומה שכתב
 והשאר הוא מותר הקטרת שאמרנו בשקלים כלומר שבכל שנה היה נשאר מאותם שלשה מנין
 שלא היה מקטיר מהם אלא מלא חפניו והמותר היו עושים ממנו מה שכתב רבינו בהלכות
 שקלים:

דָּקָה מִן הַדָּקָה עַד שְׁמוֹצִיא מִמֶּנָּה מָלֵא חֲפָנָיו לְהַקְטִיר
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. וְהַשָּׂאֵר הוּא מוֹתֵר הַקְּטֹרֶת שְׂאֵמְרָנוּ
בְּשָׂקָלִים:

דף ו:

עין משפט א

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ח

נָתַן לְתוֹכָהּ דְּבֶשׁ כָּל שֶׁהוּא פְּסָלָהּ **ה**. חֶסֶר אֶחָד מִסְמָנֶיהָ
חָיֵב מִיתָה שֶׁהָרִי נַעֲשִׂית קְטֹרֶת זָרָה. פְּטָמָה מְעַט מְעַט
בְּמִתְכַנְתָּה כְּשֶׁרָה אֶפְלוּ פֶטֶם פָּרָס בְּשַׁחֲרִית וּפָרָס בֵּין
הָעֲרָבִים:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ז

פְּעַמִּים בַּשָּׁנָה הָיוּ מַחֲזִירִין אוֹתוֹ לְמַכְתְּשָׁתוֹ **ו**. בְּיָמוֹת
הַחֲמָה הָיוּ מְפֹזְרִים אוֹתָהּ כְּדִי שְׂלֵא תִתְעַפֵּשׂ. וּבְיָמוֹת
הַגְּשָׁמִים צוֹבְרִין אוֹתָהּ כְּדִי שְׂלֵא יִפּוּג רִיחָה:

ה. כסף משנה נתן לתוכה דבש כל שהוא פסלה חיסר וכו'. בברייתא הנזכרת ובפ' הוציאו לו (דף כ"ג) מנין שנותן בה מעלה עשן שנאמר וכסה ענן הקטרת את הכפרת הא לא נתן בה מעלה עשן או שחיסר אחת מכל סמניה חייב מיתה ופירש"י או שחיסר דכתיב הקטרת שלימה ולא חסרה ומקשה התם ותיפוק ליה דקא מעייל ביאה ריקנית א"ר ששת הב"ע כגון ששגג בביאה והזיד בהקטרה רב אשי אמר אפילו תימא הזיד בזו ובזו כגון דעייל שתי הקטרות אחת שלימה ואחת חסרה אביאה לא מיחייב דקא עייל ליה שלימה אהקטרה מיחייב דקא מקטר קטרת חסרה. וכתב זה רבינו בסוף הל' עבודת יה"כ: פטמה מעט מעט וכו'. בפ"ק דכריתות איפליגו תנאי ופסק כחכמים ומימרא הכא ומימרא דרבא התם אתיא כוותייהו:

ו. כסף משנה פעמים בשנה היו מחזירין אותו למכתשת וכו' עד כדי שלא יפוג ריחה. בפ' קמא דכריתות (דף ו'): והוה משמע ליה דתרי מילי נינהו חדא שפעמים בשנה היו שוחקים אותה שנית שבימות החמה היו מפזרין אותה אפילו שלא בשעת שחיקה ובימות הגשמים צוברין אותה אף שלא בשעת שחיקה אלא שמלשון הברייתא נראה שכשמחזירה למכתשת קאמר שבימות החמה מחזירה פזורה ובימות הגשמים מחזירה צבורה:

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ב ה"ה

עין משפט ג

עין לעיל דף ו. עין משפט י

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ד ה"א

עין משפט ד

סֵדֶר כָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁבַּיּוֹם זֶה כָּף הוּא. כְּחֻצוֹת הַלְיָלָה מְפִיסִין לְתַרוּמַת הַדֶּשֶׁן. וּמְסַדְרִין אֶת הַמַּעֲרָכָה וּמְדַשְׁנִין אֶת הַמְזֻבָּח כְּדָרְךָ שְׁעוֹשִׂין בְּכָל יוֹם עַל הַסֵּדֶר שֶׁבְּאַרְנוּ עַד שֶׁיִּגְיֵעוּ לְשַׁחֲטָה הַתְּמִיד. כְּשִׁיגְיֵעוּ לְשַׁחֲטָה אֶת הַתְּמִיד פּוֹרְסִין סְדִין שֶׁל בּוֹץ בֵּין כַּהֵן גָּדוֹל וּבֵין הָעַם. וְלָמָּה שֶׁל בּוֹץ כִּדֵי שִׁיכִיר שֶׁעֲבוֹדַת הַיּוֹם בְּבִגְדֵי בּוֹץ. וּפּוֹשֵׁט בְּגָדֵי

ז. כסף משנה סדר כל המעשים וכו'. פ"ב דיומא (דף כ"ב). ומ"ש כשיגיעו לשחוט את התמיד פורסין סדין של בוץ בין כ"ג ובין העם וכו' עד והחביתין והנסכים. משנה פ"ג דיומא (דף ל'). ומ"ש ואחר התמיד מקריב הפר ושבעת הכבשים של מוסף היום. פלוגתא דתנאי במשנה פ' בא לו (דף ע') ופסק כר"ע: ואח"כ מקדש ידיו ורגליו ופושט בגדי זהב וטובל וכו' עד לפני ה' תטהרו. במשנה פ"ג דיומא (דף ל"ה): ואח"כ מגריל על שני השעירים וכו' עד ומניחין על הרובד שבעזרה. במשנה פ' טרף בקלפי (דף מ"ג): ומ"ש ונתנו למי שמנדנדו כדי שלא יקרוש (ומניחו) על הרובד של היכל מבחוץ. לשון המשנה על הרובד הרביעי שבהיכל ופריך בגמ' והא כתיב וכל אדם לא יהיה באוהל מועד וא"כ איך היה ממרס בהיכל ותירצו תני של היכל. ופירש"י כל הרצפה עשויה שורות שורות טבלאות אבני שיש וכל שורה קרויה רובד. תני של היכל כשיוצא מהיכל לעזרה מונה את הרובדין והוי האי רביעי להיכל. ומה שכתב וחותה בה אש מעל המזבח מן הסמוך למערב וכו': ומוציאין לו את הכף וכלי מלא קטרת וכו'. במשנה פ' הוציאו לו (דף מ"ז). ומ"ש דקה מן הדקה. בפ"ק דכריתות (דף ו') בכרייתא דפטום הקטרת. ומ"ש לא מחוקות ולא גדושות. בפ' הוציאו לו (דף מ"ח) בעיא דאיפשיטא: כבר ביארנו שהולכה בשמאל פוסלת וכו'. מהל' ביאת המקדש פ"ה. ומ"ש אבל מפני כובד המחטה ועוד שהיא חמה וכו'. בר"פ הוציאו לו (דף מ"ז). וק"ל כיון שהולכה בשמאל פוסלת היאך הכשירו כאן מפני טעמים הללו. ואפשר דהולכה בשמאל לא פסלה אלא מדרבנן א"נ אע"ג דהולכה בשמאל בדם פסלה מדאורייתא משום דא"א שלא בהילוך בקטרת לא פסלה ובהכי אפשר רחמנא: ומהלך בהיכל עד שהוא מגיע לקדש הקדשים וכו' עד על אבן השתיה. במשנה פ' הוציאו לו (דף מ"ט ע"ב): ומ"ש ואוחז שפת הכף בראשי אצבעותיו או בשיניו וכו' וזו היא עבודה קשה שבמקדש. בכרייתא בפ' הוציאו לו (דף נ"א): ומ"ש וצובר את הקטרת על גבי הגחלים. שם בכרייתא הנזכרת וצוברת כדי שיהא עשנה שוהה לבא וי"א מפזרה כדי שיהא עשנה ממהרת לבא ופסק כת"ק. ומ"ש לפניו במחטה כדי שתהיה הקטרת קרובה לארון ורחוק מפניו שלא יכוה. בפ"ו דמסכת תמיד (דף ל"ג). ומ"ש וממתין שם וכו' שלא להבעית את העם. משנה בפ' הוציאו לו (דף נ"ב): ומ"ש וכך היה מתפלל וכו'. שם בגמ' (דף נ"ג). ורבינו לא כתב שיפרשו בשעת הזאות הנעשות לפני ולפנים לפי שסמך על מה שכתב בפ"ג מהל' תמידין זה בנין אב לכל הכפרות וכו':

חל וטובל ולובש בגדי זהב ומקדש ידיו ורגליו. ושוחט
בתמיד רב שנים ומניח אחר לגמר השחיטה. ומקבל
הדם וזורקו על המזבח כמצותו. ואחר כך נכנס להיכל
ומקטיר קטרת של שחר ומיטיב את הנרות. ומקטיר
איברי התמיד והחביתין והנסכים ככל סדר התמיד של
כל יום שבארנו. ואחר התמיד מקריב הפר ושבעת
הכבשים של מוסף היום. ואחר כך מקדש ידיו ורגליו
ופושט בגדי זהב. וטובל ולובש בגדי לבן ומקדש ידיו
ורגליו. ובא לו אצל פרו. ופרו היה עומד בין האולם
ולמזבח ראשו לדרום ופניו למערב והכהן עומד במזרח
ופניו למערב. וסומך שתי ידיו על ראש הפר ומתודה.
וכך היה אומר אָנָּא הַשֵּׁם חַטָּאתִי עֲוִיתִי פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ
אָנִי וּבֵיתִי. אָנָּא הַשֵּׁם כִּפֹּר נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת
וְלַפְּשָׁעִים שְׁחַטָּאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשַׁפְּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אָנִי וּבֵיתִי
כַּכְּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבַדְךָ לֵאמֹר (ויקרא טז-ל) 'כִּי בַיּוֹם
הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי ה'
תִּטְהָרוּ'. ואחר כך מגריל על שני השעירים. וקושר לשון
של זהורית בראש המשתלח ומעמידו כנגד בית שלוחו
ולנשחט כנגד בית שחיטתו. ובא לו אצל פרו שניה
וסומך שתי ידיו על ראשו ומתודה ודוי שני. וכך הוא
אומר אָנָּא הַשֵּׁם חַטָּאתִי עֲוִיתִי פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אָנִי וּבֵיתִי
וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשֶׁיךָ. אָנָּא הַשֵּׁם כִּפֹּר נָא לַחַטָּאִים

וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים שְׁחָטָאתִי וְשָׁעוּיִתִי וְשָׁפַשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ
 אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶרֶן עִם קְדוֹשֶׁיךָ כְּכַתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה
 עֲבָדְךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה וְגו'. וְאַחַר כֵּן שׁוֹחֵט אֶת הַפָּר
 וּמְקַבֵּל אֶת דָּמוֹ וְנוֹתְנוֹ לְמִי שֶׁהוּא מְנַדְּנָדוֹ שְׁלֵא יִקְרַשׁ
 (וּמְנִיחָה) עַל הַרְבֵּד הַרְבִּיעֵי שֶׁל הַיֶּכֶל מִבְּחוּץ. וְנוֹטֵל אֶת
 הַמַּחְתָּה וְחוֹתֶהּ בָּהּ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִן הַסָּמוּךְ לַמַּעֲרָב.
 שְׁנֹאֲמַר (וִיקְרָא טז-יב) 'מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלְּפָנֵי ה''. וַיּוֹרֵד
 וּמְנִיחָה עַל הַרְבֵּד שְׁבַעֲזָרָה. וּמוֹצִיאִין לוֹ אֶת הַכֶּף וְכֹלֵי
 מְלֵא קְטֹרֶת דִּקָּה מִן הַדִּקָּה. וְחוֹפֵן מִמֶּנָּה מְלֵא חֲפָנָיו לֹא
 מִחוֹקוֹת וְלֹא גְדוּשׁוֹת אֲלָא טְפוּפוֹת הַגְּדוּל לְפִי גְדָלוֹ
 וְהַקָּטָן לְפִי קָטְנוֹ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַכֶּף. כְּכָר בְּאַרְנוֹ שֶׁהוֹלְכָהּ
 בְּשִׂמְאֵל פּוֹסְלֵת בְּדָם הַקֹּדְשִׁים וְשָׂאָר הָעֲבוֹדוֹת. וְלְפִיכָּךְ
 הָיָה מִן הַדִּין שְׁיֹלֵיךְ הַמַּחְתָּה בְּשִׂמְאֵלוֹ וְכֶף הַקְּטֹרֶת
 בִּימֵינוֹ. אָבֵל מִפְּנֵי כְּבֹד הַמַּחְתָּה וְעוֹד שֶׁהִיא חֲמָה. אֵינוֹ
 יָכוֹל לְסַבְּלָהּ בְּשִׂמְאֵלוֹ עַד הָאָרוֹן. לְפִיכָּךְ נוֹטֵל הַמַּחְתָּה
 בִּימֵינוֹ וְכֶף הַקְּטֹרֶת בְּשִׂמְאֵלוֹ. וּמֵהֵלֶךְ בְּהִיכָל עַד שֶׁהוּא
 מִגִּיעַ לְקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. מֵצֵא הַפָּרֶכֶת פְּרוּפָה נִכְנָס לְקֹדֶשׁ
 הַקְּדָשִׁים עַד שֶׁהוּא מִגִּיעַ לְאָרוֹן. הַגִּיעַ לְאָרוֹן נוֹתֵן
 הַמַּחְתָּה בֵּין שְׁנֵי הַבַּדִּים וּבְבֵית שְׁנֵי שְׁלֵא הָיָה אָרוֹן הָיָה
 מְנִיחָה עַל אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה. וְאוֹחֵז שְׁפַת הַכֶּף בְּרָאשֵׁי
 אֲצַבְעוֹתָיו אוֹ בְּשִׁנָּיו. וּמַעֲרָה הַקְּטֹרֶת בְּגוֹדְלוֹ לְתוֹךְ חֲפָנָיו
 עַד שֶׁמְחִזְרָה לְמֵלֵא חֲפָנָיו כְּשֶׁהִיָּתָה. וְזוֹ הִיא עֲבוֹדָה

קָשָׁה שְׁבַמְקֻדָּשׁ. וְצוּבַר אֶת הַקְטָרֶת עַל גְּבֵי הַגְּחָלִים בְּיָדוֹ
 לְפָנִים בַּמִּחְתָּה. כְּדֵי שְׁתֵּהֶיָה הַקְטָרֶת קְרוּבָה לְאָרוֹן
 וּרְחוּקָה מִפָּנָיו שֶׁלֹּא יִכָּוֶה. וּמִמֵּתִין שָׁם עַד שְׂשִׁית־מֵלֶא
 הַבַּיִת עָשָׂן וַיֵּצֵא. וְהוּא מְהֵלֵךְ אַחֲרֵינִי מִעֵט מִעֵט פָּנָיו
 לְקֻדְשׁ וְאַחֲרָיו לְהֵיכָל עַד שְׂשִׁיבָא מִן הַפְּרֻכָּת. וּמִתְפַּלֵּל
 שָׁם בְּהֵיכָל אַחַר שְׂשִׁיבָא תְּפִלָּה קְצָרָה שֶׁלֹּא לְהַבְעִית אֶת
 הָעַם שְׂמָא יֹאמְרוּ מֵת בְּהֵיכָל. וְכֵךְ הָיָה מִתְפַּלֵּל. יְהִי רְצוֹן
 מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ שְׁאֵם תִּהְיֶה שָׁנָה זוֹ שְׁחוֹנָה תִּהְיֶה
 גְּשׁוּמָה. וְלֹא יִסּוּר שֶׁבֶט מִבֵּית יְהוּדָה. וְלֹא יִהְיוּ עִמָּךְ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל צָרִיכִין לְפָרְנֶסָה וְאֵל תִּפְנֶס לְפָנֶיךָ תְּפִלַּת עוֹבְרֵי
 דְרָכִים:

הַרְמַב"ם הַל' כְּלֵי הַמִּקְדָּשׁ פ"ב ה"ג

עיין לעיל דף ו. עין משפט מ

הַרְמַב"ם הַל' כְּלֵי הַמִּקְדָּשׁ פ"ב ה"ב

עין משפט ה

אֶחָד עָשָׂר סְמָמָנִים נֶאֱמָרוּ לוֹ לְמִשְׁה מְסִינֵי. וְהֵם שְׁעוֹשֵׂי
 אוֹתָן בְּמִשְׁקַל מְכוּן. וּמוֹסִיפִין עִמָּהֶן בְּלֹא מִשְׁקַל מְלַח
 סְדוּמִית ^ה וְכַפַּת הַיֶּרֶדֶן. וְעֹשֵׁב אֶחָד שְׁמַעְלָה עָשָׂן. וְלֹא

ה. כסף משנה ומ"ש ומוסיפין עליהם בלא משקל מלח סדומית. כן שנינו בברייתא בפ"ק
 דכריתות (דף ו' ע"א) ובירושלמי פ' טרף בקלפי מלח סדומית רובע כלומר רובע הקב
 ואינו שיעור משקל אלא שיעור מדה. ואין לתמוה למה לא כתב רובע הקב כלשון הברייתא
 ש"ל סמך על מה שכתב כן לקמן בסמוך. ומ"ש וכפת הירדן ועשב אחד שמעלה עשן. שם
 בברייתא הנזכרת. ומה שכתב ולא היו יודעים אותו אלא אנשים ידועים וכו'. בפרק אמר להם
 הממונה:

הָיוּ יוֹדְעִים אוֹתוֹ אֲלֵא אֲנָשִׁים יְדוֹעִים וְהוּא הָיָה הַלְכָה
בְּיָדָם אִישׁ מִפִּי אִישׁ:

שו"ע או"ח סימן תריט ס"א

עין משפט ו

א. נוהגים שבליל יוה"כ אומר השליח צבור בישיבה של מעלה ט
ובישיבה של מטה י וכו' ונוהגים שאומרים כל נדרי ואח"כ מברך
שהחיינו כ.

ט. ובדרשות מהרי"ל כתוב שהגדול מכולם יאמר בישיבה של מעלה, כ"כ הב"ח.
ובמנהגים כתוב שצריך שיצרף עוד שנים עמו. כה"ח אות ה'.

מי שלא רצה לעמוד לדין תורה והלך בערכאות אין ראוי לעבור לפני התיבה אפי' באקראי
אם לא ששב בתשובה. כה"ח אות ז'.

י. ולהתיר להתפלל עם העבריינים והם כל איש שעבר על גזירת הקהל מתירים להם כדי
להתפלל עמהם, כ"כ הב"י בשם המרדכי. אמר ר"ש חסידא בכריתות דף ו' ע"ב כל
ת"צ שאין בה ממושעי ישראל אינה תענית שהרי החלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סמני
הקטורת, וא"כ ההתרה כאן כדי שגם פושעי ישראל שעברו על גזירת הקהל אפשר לצרפם
בכחנת החלבנה.

ו. ויש אומרים ג"פ כל נדרי כמו ההתרה, ויש שאומרים פעם אחת וכל מקום ומנהגו.
כה"ח אות י"ג. ויש נוהגים להוציא ג' ס"ת ויש נוהגים ס"ת אחד ויש נוהגים ז' ס"ת, ואם
לא הוציאו כלל אינו מעכב כי זה רק מנהג. כה"ח אות ט"ז. מ"מ ס"ת פסול לא יוציאו
אותו.

ז. ובשער הכוונות דף ק' ע"א כתב המנהג שנהגו להוציא ס"ת או ג' ס"ת בליל יוה"כ
ואומרים עליו התרת נדרים הנזכר בספר הזוהר וכו'. ופעם ציוה האר"י לאחד מתלמידיו
שיקנה מצוות הוצאת ס"ת בלילה הזו בכל מה שיוכל והודיע לו הכוונה שיכוון בעת
הוצאתו. ובספר פרי עץ חיים שער כ"ז פ"ב כתב שציוהו האר"י ז"ל שיקח ס"ת ראשון
הנקרא ספר כל נדרי בכל ממון שיפסקו עליו וע"ש הכוונה שצריך לכוון, וכתב שיקח הס"ת
ויחבקהו בב' זרועותיו וינשקהו ויכוין לתקן מה שפגם בעון הקרי ולהעלות אותה טיפה
מהקליפה לקדושה בזכות הס"ת, וכן מה שפגם בנדרים ושבועות.

ח. וע"כ בעת שמחבק הס"ת, ומנשקו יאמר נוסח זה, יה"ר מלפניך ה' או"א שתמחול לי
על כל מה שחטאתי לפניך בעון שז"ל, ובעון נדרים ושבועות מנעורי ועד היום, ויתוקנו
כל השמות שפגמתי בהם, ויעלו כל נצוצי הקדושה שנפלו אל הקלי' אל שרשם העליון
"חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל" בזכות ס"ת הזה ובזכות קדושת היום, וברוב רחמין
וברוב חסדיך, יהיו לרצון אמרי פי וכו'... ויהי נועם וכו'... כה"ח אות ט"ז.

ט. ואין זה כולל ב"כל נדרי" הנדרים שחבירו משביעו או ב"ד, דבזה אין מועיל ביטול
ולא תנאי שהרי הוא נודר ונשבע ע"ד ביה"ד. כה"ח אות י"ט.

כ. וכל אחד יברך לעצמו בלחש, ויש הסומכין על ברכת הש"ץ שמכוון להוציאן ידי
חובה.

ובכן איש חי כתב שהמנהג שזה שאוחז הס"ת ואומר כל נדרי הוא מברך שהחיינו וכל
מקום ומנהגו, בן איש חי פ' וילך אות י"א.

הגה: אח"כ מתפללים ערבית. ונוהגים לומר כל נדרי בעוד היום ל', ואומרים אותו ג"פ מ', וכל פעם מגביה קולו יותר מבראשונה. ולא ישנה אדם ממנהגים נ'.

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א ה"ו

עין משפט ז

אֶחָד הַסֶּךָ אֶת עֲצָמוֹ ׀ וְאֶחָד הַסֶּךָ אֶת אַחֲרִים שְׁנָאֲמַר (שמות ל-לג) וַיֹּאשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל זָרֹ. הַסֶּךָ כְּלִים וּבִהְמָה וְעִפּוֹיִם שֶׁהֵם כְּמוֹתָהּ אוֹ שֶׁסֶךָ מִתִּים בּוֹ פֶּטוּר שְׁנָאֲמַר (שמות ל-לב) 'עַל בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִסָּךְ':

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"א ה"י

עין משפט ז. ט.

הַנּוֹתֵן מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה עַל גִּבֵּי מֶלֶךְ ע אוֹ כֹהֵן גָּדוֹל שֶׁכָּבַר נִמְשָׁחוּ פֶּטוּר שְׁנָאֲמַר (שמות ל-לג) וַיֹּאשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל

ל. מטעם דאין מתירין נדרים בשבת ולא ביו"ט, כ"כ הב"ח אך הריב"ש בתשובה סי' שצ"ד צידד ללמד זכות על האומרים אותו בלילה דקיי"ל נדרים שהם לצורך היום מתירין אפי' בשבת ויו"ט.

מ. כדי לפרסם הדבר. כ"כ הסמ"ג. ואפי' שאדם עשה התרת נדרים בערב ר"ה וערב יוה"כ לא יסמוך ע"ז שלא לומר כל נדרי בליל יום הכיפור. כה"ח אות כ"ח.

נ. יש אומרים באהבה מקרא קודש ויש שאין אומרים אותו. כה"ח אות ל"א. ואם חל בשבת יש שאין אומרים "או"א אבותינו רצה נא במנוחתנו" דהוא יום תענית, כ"כ הלבוש, ויש שאומרים אותו וכן ראוי לנהוג לאומרו. כה"ח אות ל"ב.

ס. כסף משנה אחד הסך את עצמו וכו'. פשוט הוא. ומ"ש הסך כלים ובהמה ועכו"ם שהם כמותה או שסך מתים בו פטור וכו'. ברייתא שם פ"ק דכריתות (דף י':):

ע. כסף משנה הנותן משמן המשחה ע"ג מלך וכו'. שם (דף ו':) פלוגתא דר' מאיר ורבי יהודה ופסק כרבי יהודה דפטור: ומ"ש אבל הסך ממנו אפילו למלך וכו"ג חייב וכו'. נלמד

ממה שיבא בסמוך. ומ"ש וכ"ג שנטל משמן המשחה שבראשו וסך במעיו חייב כרת. מימרא שם (דף ז') ויליף לה מדכתיב על בשר אדם לא ייסך. ומ"ש והוא שיסוך ממנו בכזית. כבר כתבתי בסמוך שזה דעת רבי יהודה דהלכה כוותיה לגבי ר' מאיר: וכתב בהשגות והוא שיסוך ממנו בכזית א"א לא מחוור מתוך הגמרא דכריתות וכו'. וטעמו מדתניא התם הסך בשמן המשחה למלכים ולכהנים ר"מ מחייב ורבי יהודה פוטר וכמה יסוך ויהא חייב רבי מאיר אומר כל שהוא רבי יהודה אומר כזית והאמר ר' יהודה פטור כי פטור רבי יהודה גבי מלכים וכהנים גבי הדיוט מחייב ר' מאיר ור' יהודה במאי פליגי אמר רב יוסף בהא פליגי רבי מאיר סבר על בשר אדם לא ייסך כתיב וכתוב ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל

זָר' וְאֵין אֱלוֹ זָרִים אָצְלוּ. אָבֵל הַסֵּף מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ לְמַלְךְ
 וְכִהֵן גָּדוֹל חֵיב שְׁנַאֲמַר (שמות ל-לב) 'עַל בְּשֵׁר אָדָם לֹא
 יִיָסֵף' כָּל אָדָם בְּמִשְׁמָעוֹ. וְכִהֵן גָּדוֹל שְׁנַטֵּל שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה
 מִרֵאשׁוֹ וְסֵף בְּמַעְיוֹ חֵיב כָּרֵת וְהוּא שְׁיָסוּף מִמֶּנּוּ בְכִזִּית:

שהוא אף נתינה כל שהוא ורבי יהודה סבר ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא מה נתינה דעלמא כזית אף נתינה דעל זר כזית אבל סיכה לממשח מלכים וכהנים ד"ה כל שהוא ואמר רב יוסף במאי פליגי ר' מאיר ור' יהודה גבי מלכים וכהנים רבי מאיר סבר ואשר יתן ממנו על זר כתיב ומלך וכהן השתא זרים נינהו ורבי יהודה סבר בעינן עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו ומלך וכהן לאו זרים הוו ופירש רש"י למלכים וכהנים גדולים לאחר שנמשחו. מה סיכה כל שהוא דלא אשכחן שיעור בסיכה וכו'. נתינה בעלמא כזית דגמרינן מנתינה דונתן לכהן את הקדש דכתיב ביה אכילה [ואיש כי יאכל קודש] וכל אכילה כזית. מעיקרא לאו זרים הם דהא נמשחו מתחלה עכ"ל. ופשטא דגמרא כהראב"ד דדוקא בנתינה הוא דאמר רבי יהודה כזית משום דילפא מנתינה דעלמא אבל סיכה דלא ילפא מנתינה היא בכל שהוא לכולי עלמא. ולדעת רבינו אפשר לומר דכי יליף רבי יהודה נתינה דעל זר בכזית מנתינה דעלמא ה"ה לסיכה דזר דהויא בכזית לדידיה דילפא מנתינה דאיתקש סיכה לנתינה והיינו דקתני וכמה יסוך ויהא חייב ר' מאיר [סבר] כל שהו ור"י כזית ואם איתא כמה יתן הוה ליה למיתני ולא כמה יסוך אלא ודאי בסיכה נמי סבר רבי יהודה דצריך כזית והא דמסיים רב יוסף אבל סיכה לממשח מלכים וכהנים ד"ה כל שהו היינו במושב מלכים וכהנים שלא נמשחו אבל אם כבר נמשחו פטור לרבי יהודה על הנתינה דלאו זרים נינהו ובפחות מכזית פטור אף על הסיכה: